

Joanna Bac-Bronowicz
Jan Krupski
Wrocław

III Zawodowa Konferencja Stowarzyszenia Kartografów Polskich.

Już po raz trzeci Stowarzyszenie Kartografów Polskich zorganizowało konferencję poświęconą problemom zawodu kartografa. Odbyła się ona w dniach 15-17 października 2009 r. w Dusznikach-Zdroju, a jej przewodnim hasłem był „Stan i perspektywy zawodu kartografa”. Poprzednie dwie konferencje – w 2002 i 2006 roku – również odnosiły się do tego hasła, które z perspektywy czasu okazuje się wciąż aktualne.

Głównym organizatorem konferencji było Stowarzyszenie Kartografów Polskich a współorganizatorami były Instytuty: Geografii i Rozwoju Regionalnego Uniwersytetu Wrocławskiego oraz Geodezji i Geoinformatyki Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu. Honorowy Patronat nad konferencją objęła Główny Geodeta Kraju Jolanta Orlińska i Marszałek Województwa Dolnośląskiego Marek Łapiński. Konferencja zbiegła się z jubileuszem 10-lecia powstania Stowarzyszenia Kartografów Polskich. Po powitaniu uczestników przez Przewodniczącą Zarządu Głównego SKP dr inż. Joannę Bac-Bronowicz oficjalnego otwarcia konferencji w imieniu patronów dokonali mgr inż. Robert Pajkert, Geodeta Województwa Dolnośląskiego i mgr Jerzy Zieliński, dyrektor Departamentu Geodezji, Kartografii i Systemów Informacji Geograficznej GUGiK. Odczytano także adresy okolicznościowe od władz wydziałowych i Dyrekcji Instytutów współorganizujących konferencję oraz od Zarządu Stowarzyszenia Geodetów Polskich. Przy tej sposobności z referatem inauguracyjnym wystąpił prof. Andrzej Makowski, przedstawiając kartografię w kontekście współczesnego świata oraz swój osobisty, oryginalny pogląd na istotę kartografii, istotę wiedzy kartograficznej i własnego zaangażowania intelektualnego absolwentów kartografii w zawodzie. Bardzo obrazowo i wymownie zabrzmiały zacytowane przez niego dwie maksymy: „Łatwiej jest chodzić po ziemi, jeśli jest się z nią po imieniu” (prof. J. Gołaskiego), co z powodzeniem można rozszerzyć poza kontekst toponimiczny oraz „Wyobraźnia jest najważniejsza – ważniejsza niż wiedza, bo ona jest ograniczona” (A. Einsteina), co wyraźnie kieruje uwagę w stronę pobudzania twórczego myślenia w każdym celowym działaniu.

Problematyka konferencji została pogrupowana w 8 sesji. Sesja I pod hasłem „Kształcenie kartografów w świetle aktualnych potrzeb” poświęcona była problemom kształcenia kartografów na poziomie akademickim w Polsce, w ścisłym kontekście oczekiwań co do poziomu wiedzy i sprawności zawodowej absolwentów kartografii przez instytucje i firmy kartograficzne. Sesję prowadził prof. Jacek Paślawski (Uniwersytet Warszawski). Była ona najliczniej obsadzona referatami – wystąpiło 7 osób reprezentujących uniwersytecki, geograficzny oraz geodezyjny, geoinformatyczny kierunek kształcenia kartografów jak również przedstawiciele urzędu i firmy geoinformatycznej. Jako pierwsza wystąpiła dr Jolanta Korycka-Skorupa, przedstawiając ogólny profil kształcenia kartografów oraz problemy w tym zakresie na Uniwersytecie Warszawskim, następnie dr hab. Halina Klimczak z Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu, dr hab. Paweł Pędzich z Zakładu Kartografii Politechniki Warszawskiej, dr Jan Krupski z Zakładu Kartografii Uniwersytetu Wrocławskiego oraz dr Krzysztof Kałamucki z Zakładu Kartografii Uniwersytetu im. Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. W tych referatach wyraźnie zaznaczyły się różne akcenty w szkoleniu kartografów na różnych uczelniach, a dr K. Kałamucki wyraźnie podkreślił konieczność bliższej współpracy uczelni z firmami kartograficznymi. W takim też kontekście osadzone były referaty mgr inż. Dariusza Dzionka z Urzędu Marszałkowskiego Województwa Łódzkiego oraz mgr inż. Grzegorza

Kurzei z firmy ESRI Polska. Obaj referujący zwrócili uwagę na zapotrzebowanie tego typu urzędów i instytucji na kartografów o profilu geoinformatycznym. Skróty większości referatów oraz prezentacji, omówionych w tym sprawozdaniu, są dostępne na stronie SKP (www.polishcartography.pl).

Po tej sesji nastąpiła ożywiona dyskusja, w której zarysowały się trzy wątki. Pierwszy odnosił się do motywacji osób podejmujących studia na specjalizacji kartografii. Prof. Jacek Paślowski wyraził przypuszczenie, że na tych studiach studenci chcą nauczyć się programów kartograficznych (czy ogólniej – pozwalających komputerowo wykonywać mapy) w perspektywie przyszłej pracy w firmach kartograficznych. Od strony nauczających natomiast jest znacznie ważniejsze aby absolwenci mieli przede wszystkim szeroką wiedzę w zakresie tworzenia systemów informacji geograficznej i odpowiednią postawę wobec bieżących i przyszłych zadań. W podobnym tonie wypowiedziała się dr B. Konopska z PPWK Sp. z o.o. nabyta przez studentów umiejętność pracowania w programach komputerowych jest im i pracodawcom potrzebna, lecz z różnych powodów – studenci mogą „dorabiać” na studiach a potencjalny pracodawca prawie nie ponosi kosztów szkolenia przyjętych pracowników. Nie może jednak dać im wiedzy w zakresie redakcji map – i to był drugi ważny wątek dyskusji. To jest wręcz misja studiów, niezależnie od woli i chęci studiujących. Trzeci wątek pozostawał w związku z przekazywaniem i nabywaniem wiedzy jednak w aspekcie naukowym. Pojawiły się głosy (prof. A. Ciołkosz i prof. A. Makowski) czy na pewno kartografia jest nauką. Głos pierwszego z wymienionych profesorów był dość radykalny – argumentem były dobre – jego zdaniem – mapy w National Geographic, których nie wykonują kartografowie. Stąd dalsza sugestia, aby upowszechniać kanony wykonywania map, aby mogli je wykonywać nawet informatycy (!). Wyraził też pogląd, że kartografia jest raczej metodą pracy naukowej niżli nauką, co uargumentował tematycznym ukierunkowaniem wielu prac magisterskich, także z zakresu kartografii. Pojawiła się więc i kolejna myśl, aby otwierać całkowicie nowe kierunki studiów, np. geomatykę (lub geoinformatykę), na których kompleksowo i od początku uczono by matematyki, programowania, geografii (nie wspomniał profesor o redakcji map, w tym także cyfrowych ...), a więc kształcenie byłoby wyraźnie inaczej profilowane niż jest obecnie.

Prof. A. Makowski także zastanawiał się nad tym, czy kartografia jest nauką, jednak jego rozterki były zdecydowanie łagodniejsze, ale w odniesieniu do kształcenia ludzi uważa kartografię z pewnością za naukę.

Druga, dwureferatowa, sesja dotyczyła stricte zawodowych problemów kartografów, zatrudnionych na etacie. Referat mgr Michała Starzewskiego (PPWK Sp. z o.o.) dotyczył chorób zawodowych kartografów i pewnych problemów BHP w zakresie warunków i czasu pracy kartografów. Przypominał o podstawowych wymogach, jakie ma spełniać nasze stanowisko pracy. Wywołało to żywą reakcją publiczności. Drugim referującym był mgr Roman Janusiewicz (Wyd. Kartograficzne Eko-Graf, Wrocław), który mówił o ogólniejszych, lecz bardzo istotnych dla firm problemach, związanych z wykonawstwem kartograficznym na rzecz podmiotów i instytucji samorządowych w drodze zamówień publicznych oraz podatku VAT od książek, atlasów i map w kontekście urzędowej klasyfikacji GUS. W dyskusji po tych referatach dr B. Konopska wyraziła pogląd, że środowisko kartografów zbyt słabo wychodzi na zewnątrz ze swymi problemami, a współpraca m. in. z Polską Izbą Książki mogłaby być pożyteczna w zakresie interpretacji klasyfikacji PKWiU i podatków. Z kolei mgr Jarosław Jakubiak (Nowa Era, Red. Kartograficzna Wrocław), poruszył kwestię zbyt niskiego niedocenia fachowości kartografów wydawnictwach, w których ta produkcja stanowi niewielką część, wskutek czego pojawiają się np. w podręcznikach mapy z błędami, „wymuszonymi” przez innych redaktorów i zbyt krótki czas na realizację tych prac.

Sesja III pod hasłem „Jakość produktów kartograficznych” odnosiła się przede wszystkim do baz danych i kartografii cyfrowej. Poprowadził ją mgr inż. Robert Rutkowski (Geoinvent Sp. z o.o. Warsza-

wa). Na ten temat w aspekcie procedur kontrolnych bazy danych topograficznych (TBD) wypowiedzieli się mgr inż. Antoni Łabaj (SmallGIS, Kraków) i mgr inż. Bartłomiej Bielawski (Intergraph Polska), który ma osobisty udział w realizacji zamówienia GUGiK na opracowanie Systemu Kontroli Bazy Danych Topograficznych. Celem SKBDT ma być zapewnienie lepszej i jednolitej jakości danych, przekazywanych w TBD do ośrodków dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej. Istniejący system był oceniany i weryfikowany z punktu widzenia oprogramowania w środowisku ESRI (A. Łabaj) a aplikacje kontrolne w środowisku Intergraph przedstawił B. Bielawski.

W odniesieniu do podobnych problemów, lecz w kartografii geologicznej, pozostawał referat dr Małgorzaty Sikorskiej-Maykowskiej (Państwowy Instytut Geologiczny-Państwowy Instytut Badawczy, Warszawa). Zróżnicowane w swych zakresach bazy tematyczne, z których korzysta PIG-PIB, są harmonizowane w Zintegrowanym Systemie Kartografii Geologicznej IKAR, realizowanym w Instytucie.

Ostatni referat w tej sesji dr. B. Konopskiej (PPWK Sp. z o.o.) dotyczył kartografii szkolnej, a ściślej rezygnacji MEN z zalecania szkolnych środków dydaktycznych do używania w szkole. W przypadku atlasów i map szkolnych oraz kartograficznego wyposażenia podręczników stwarza to realne zagrożenie, że pomoce o niskiej wartości merytorycznej i metodycznej mogą się znaleźć w szkołach. Padła sugestia, aby zadbać o obecność kartografów w gronie rzeczoznawców opiniujących podręczniki do geografii zaś kontekście kształcenia – na poziom kształcenia nauczycieli na studiach geograficznych w zakresie kartografii. Te uwagi zostały powtórnie szerzej omówione podczas otwartego zebrania SKP, z propozycją powołania zespołu dla wypracowania możliwości podniesienia jakości szkolnych map i atlasów w celu uznania ich za pomoce dydaktyczne równe rangą podręcznikom

Sesję IV o roli i zadaniach kartografii w świetle ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej poprowadził dr inż. Robert Olszewski (Zakład Kartografii PW). Pierwszy wystąpił mgr Jerzy Zieliński (GUGiK) przedstawiając informacje o intensywnych pracach nad rozporządzeniami do tej ustawy (12 rozporządzeń ma być gotowych do maja 2010 r.). W jednym z nich jest mowa o referencyjnych bazach danych i o problemach związanych z tymi bazami oraz integracją powstających coraz liczniej baz danych, w tym baz tematycznych, mówili w swoich referatach dr inż. Paweł J. Kowalski (Zakład Kartografii Politechniki Warszawskiej) i dr inż. Robert Olszewski (z tego samego Zakładu). Ten problem jest kluczowy dla krajowej infrastruktury informacji przestrzennej. Stan realizacji tematycznych baz hydrograficznej (HYDRO) i sozologicznej (SOZO) w skalach 1:50 000 postępuje powoli i na razie nie jest w sferze bezpośredniego zainteresowania GUGiK.

W dyskusji wzięło udział kilkunastu uczestników konferencji, a ich głosy ujawniły bardzo różnorakie opinie, obawy i osądy w kwestiach prawnego umocowania informacji przestrzennej w Polsce. G. Kurzeja, przy ogólnie pozytywnej ocenie działań GUGiK w zakresie podjętych prac legislacyjnych, wyraził wątpliwość co do terminowego ukończenia prac z powodu bardzo krótkiego czasu i nienajlepiej przygotowanych projektów niektórych rozporządzeń. Poruszono też problem nadmiernej szczegółowości TBD (Bernard Witczyk, WODGiK Wrocław, B. Bielawski, Intergraph Polska) i jej relacji do EGIB (mgr Agnieszka Buczek, OPGK Kraków) oraz czasu na realizację i aktualizację pełnej wersji TBD dla całej Polski (R. Rutkowski).

W drugim dniu obrad, w sesji V pt. „Analiza przetargów dotyczących prac kartograficznych i GIS” pod przewodnictwem mgr inż. Agnieszki Buczek (OPGK Karków) wygłoszono 4 referaty. Przewodząca sesję przytoczyła kilka przykładów nieprawidłowości w organizacji i rozstrzygnięciach przetargów na realizację TBD (BDOT). W podobnym tonie o tych samych problemach mówili mgr Krzysztof Owsianik (Urząd Marszałkowski Woj. Dolnośląskiego) i mgr inż. Ewa Janczar (Urząd Marszałkowski Woj. Mazowieckiego). Wszyscy zgodnie wskazywali na szereg nieprawidłowości zachodzących w zlece-

niach na realizację TBD oraz kontrolę jakości odbioru tych prac. Czwarty referujący – mgr Roman Janusiewicz (Eko-Graf Wrocław) mówił o pracach innego rodzaju, lecz także wykonywanych w drodze zamówienia publicznego – mapach w wydawnictwach promocyjnych dla organów samorządowych. Te opracowania są wykonywane najczęściej przez agencje reklamowe, studia graficzne a nawet drukarnie i są nierzadko na bardzo niskim poziomie. Pokazał on przykłady map zredagowanych w sposób, delikatnie rzecz ujmując, zaskakujący.

Po referatach nastąpiła ożywiona dyskusja, w której zwracano uwagę na wielką szkodliwość przedstawionych działań w postaci nieokreślonych ściśle wymagań wykonawczych (element SIWZ) czy też stawianiem kryterium minimalnej ceny (A. Buczek, Joanna Bac-Bronowicz, Robert Pajkert i in.). Prof. A. Makowski wyraził bardzo głębokie zaniepokojenie (określił je jako przerażenie!) trybem, jakością i marnotrawstwem publicznych środków przeznaczanych na realizację TBD (BDOT) określając też kryterium minimalnej ceny jako wysoce demoralizujące. Skierowane przez profesora zapytanie do mgr J. Zielińskiego (GUGiK) czy istnieje jakaś scentralizowana komórka kontroli jakości przekazywanych baz dało odpowiedź o braku w biurze WINGiK osób z odpowiednimi uprawnieniami do takich kontroli oraz kompetentnych osób w GUGiK do opracowywania realizacji przetargów. A więc słabość systemu realizacji przetargów tkwi w ludziach (mgr inż. E. Janczar), zarówno w zakresie kompetencji jak i fizycznym braku specjalistów – połowych topografów! To uznano za ogromne zagrożenie dla TBD. Sposobem na poprawę sytuacji ma być – zdaniem J. Zielińskiego – reforma Funduszu Gospodarowania Zasobem Geodezyjnym i Kartograficznym, która wymusi zmiany w organizacji Służby Geodezyjnej i Kartograficznej. Z kolei R. Rutkowski (Geoinvent Warszawa) wyraził pogląd, aby odbiory były wykonywane na podstawie norm ISO, co znacznie zautomatyzowałoby ten proces i kończyłby się on specjalnym raportem.

Odnosnie opracowań kartograficznych w materiałach promocyjnych dr K. Kałamucki (UMCS Lublin) wskazał na ogromną szkodliwość takich słabych opracowań, ponieważ są one zagrożeniem dla map wydawanych przez firmy kartograficzne z powodu znacznie większych nakładów, często rozdawnictwa oraz zdobywanych także tytułów i wyróżnień (np. Produkt Turystyczny Roku) na różnych targach. Takie decyzje są z kolei konsekwencją bardzo niskiej wiedzy kartograficznej urzędników zlecających i odbierających te publikacje a w czasie ich realizacji także wręcz wymuszających swoje koncepcje, niezgodne z zasadami kartografii.

Sesja VI obejmowała problemy prawa autorskiego w kartografii, tradycyjnie poruszane na konferencja SKP. Moderatorem sesji był dr Jan Krupski (Zakład Kartografii IGiRR, Uniwersytet Wrocławski). Wystąpiło 5 referentów – jako pierwszy Bernard Witczyk (WODGiK Wrocław) wprowadził zebranych w ogólne uregulowania prawne korzystania z zasobu geodezyjnego i kartograficznego i kwestię opłat za jego udostępnianie. W następnym referacie mgr Joanna Hetman-Krajewska (Kancelaria Prawnicza Patrimonium Warszawa) przedstawiła pewne aspekty autorskoprawnej ochrony dzieł kartograficznych w świetle orzecznictwa sądowego. Większość przedstawionych wyroków sądowych pochodziła z lat 1965-1973, ale ostatni przykład z 2005 roku był bardzo niepokojący, ponieważ wyrok nie uznał sądowniej mapy za utwór podlegający ochronie prawnej. Należy to uznać za sygnał do działań naszego środowiska w kierunku upowszechniania wiadomości o mapach jako dziełach o indywidualnych rysach autorstwa. Następnie dr Beata Konopska (PPWK Sp. z o.o.) przybliżyła problemy związane z publikacją prac magisterskich przez wydawnictwa a mgr Michał Starzewski (także PPWK Sp. z o.o.) wskazał na pewne zagadnienia prawnoautorskie wynikające ze stosunku pracy. Na zakończenie dr Pavel Neytchev (Uniwersytet Gdański) wskazał na zagrożenia twórczego dorobku kartografów w obliczu stałego i dynamicznego postępu technologicznego i przedstawił dość dyskusyjną propozycję uregulowania odpłatności za korzystanie z zasobu geodezyjnego i kartograficznego.

Popołudniowa sesja VII w całości była poświęcona Stowarzyszeniu Kartografów Polskich i jubileuszowi 10-lecia jego istnienia. Na początku sesji prof. Andrzej Ciołkosz i dr Dariusz Dukaczewski odczytali i wręczyli Przewodniczącej SKP dr inż. Joannie Bac-Bronowicz okolicznościowe adresy od władz Instytutu Geodezji i Kartografii oraz Klubu Teledetekcji Środowiska Polskiego Towarzystwa Geograficznego. Następnie Przewodnicząca SKP odczytała obszerne i serdeczne adresy gratulacyjne od Przewodniczącego oraz Honorowego Przewodniczącego Sekcji Geoinformatyki Polskiej Akademii Umiejętności, organizacji skupionych w tak zwanej „Grupie Informatycznej”, Przewodniczącego Polskiego Towarzystwa Informatyki Przestrzennej, wiceprezesa GUGiK (przewodniczącego komitetu organizacyjnego konferencji), poprzedniego Prezydenta Międzynarodowej Asocjacji Kartograficznej – Milana Konečnego, prof. Janusza Gołaskiego, prof. Jana Olędzkiego, Marszałka i Geodety Województwa Dolnośląskiego, Geodety Województwa Mazowieckiego oraz przekazała gratulacje e-mailowe i telefoniczne od przyjaciół SKP.

W swoim referacie dr inż. Joanna Bac-Bronowicz przedstawiła 10-letni dorobek sukcesów i porażek Stowarzyszenia a następnie mgr Jerzy Ostrowski dokonał przeglądu tych dokonań opublikowanych w polskich czasopismach branżowych oraz wszystkich wydanych numerach Biuletynu SKP. Dr Jan Krupski podsumował wszystkie edycje Konkursów SKP „Mapa Roku” oraz udział SKP w innych wydarzeniach konkursowych.

Wieczorem odbyło się tradycyjne otwarte spotkanie SKP z uczestnikami konferencji. Obecnych było ogółem 31 osób. W dyskusji powrócono do sprawy zaniechania aprobowania przez MEN map i atlasów a także w szerszym kontekście deprecjonowania roli geografii w nauczaniu szkolnym. Prof. Andrzej Ciołkosz przedstawił dyskusyjną procedurę, wymuszoną przez MEN, organizowania Olimpiad Geograficznych w drodze przetargu (!). W dyskusji na ten temat odniesiono się także do innych imprez tego rodzaju i zaproponowano aby Olimpiady Geodezyjne, w których problemy kartograficzne dominują znaczną część pytań, były organizowane wspólnie z SKP. SGP już wcześniej wyraziło swą wstępną aprobatę dla takiego rozwiązania.

Poruszono także problem zapisów w dokumentach prawnych dotyczących kartografii i ich wpływu na nasz zawód. Poddano dyskusji i ustalono część nowych treści, jakie SKP proponuje do nowej ustawy „Prawo geodezyjne i kartograficzne”. Jednym z nich było sformułowanie tytułu uprawnień zawodowych w zakresie 6, dotychczas brzmiących „Redakcja map”. SKP, w porozumieniu z Towarzystwem Fotogrametrii i Teledetekcji, ma zamiar zaproponować następujące zapisy dla uprawnień nr 6 i 7: *„geodeta lub geograf uprawniony do wykonywania samodzielnych funkcji w dziedzinie geodezji i kartografii w zakresie baz danych georeferencyjnych i map: topograficznych i tematycznych”* oraz *„geodeta lub geograf uprawniony do wykonywania samodzielnych funkcji w dziedzinie geodezji i kartografii w zakresie fotogrametrii i teledetekcji”*.

Powrócił także temat reprezentacji Polski w Międzynarodowej Asocjacji Kartograficznej – ustalono, że po konferencji MAK w Chile temat zostanie podjęty i zaproponowane zostanie porozumienie między organizacjami działającymi na polu kartografii i biorącymi czynny udział w pracach MAK.

W ostatnim dniu konferencji odbyła się VIII sesja pod hasłem „Współczesna pozycja kartografii”, która wspólnie poprowadzili prof. Ewa Krzywicka-Blum (Wrocław) i prof. Andrzej Makowski (Warszawa). Wystąpiło tylko 2 referentów – jako pierwszy dr inż. Dariusz Gotlib (Zakład Kartografii PW) zwrócił uwagę na szybko zbliżające się nowe wyzwania dla kartografów w związku z ogromnym przyspieszeniem rozwoju technologii geoinformatycznych i upowszechniania dostępu do informacji przestrzennej w różnorodnych formach, zwłaszcza w urządzeniach przenośnych (tzw. mobilny GIS) oraz w licznie powstających geoportalach. Te okoliczności powodują marginalizację kartografii (i kartografów) na korzyść geodezji i geoinformatyki, a przecież bardzo często w tych nowoczesnych technologicznie „publikato-

rach” pojawiają się mapy. Z kolei dr hab. Wiesław Ostrowski (Katedra Kartografii UW) dokonał retrospektywnego przeglądu powiązań praktycznej działalności kartograficznej z nauką wskazując, że w obecnej „demokratyzacji” opracowywania map osiągnięcia naukowe kartografii są wciąż niezbędne w kształceniu kartografów oraz dla poprawności wykonywania map. Dyskutanci w tej sesji – z bardzo wydatnym udziałem prowadzących sesję – podzielili się również swoimi refleksjami na temat aktualnej i przyszłej sytuacji kartografii, swoimi rozterkami i przemyśleniami ale wciąż podkreślając rolę szeroko rozumianej edukacji w zakresie kartografii.

W czasie trwania konferencji uczestnicy mieli okazję zobaczyć wystawę „Kartografia polska w latach 2007-2009”. Odbywała się ona równocześnie z ekspozycją konkursu „Mapa Roku 2008” dlatego też na wystawie dorobku kartografii w wymienionym okresie nie skupiono się na kartografii turystycznej, pomimo iż stanowiła ona dominującą część publikacji. Pokazano więc – ze zbiorów własnych komisarza wystawy Jana Krupskiego oraz udostępnionych przez Zbiory Kartograficzne Zakładu Kartografii Uniwersytetu Wrocławskiego i Zakładu Kartografii UMCS a także przez zaprzyjaźnione osoby – publikacje rzadsze i o charakterze naukowym. Wystawa sfoczniona – z konieczności – na niewielkiej przestrzeni dała przynajmniej ogólny pogląd na kartograficzną działalność wydawniczą w dość trudnym okresie.

Konferencji towarzyszyły tradycyjne imprezy towarzyskie – wieczorem w pierwszym dniu odbyła się uroczysta kolacja jubileuszowa, podczas której Robert Pajkert, aktualny sekretarz Zarządu SKP, w imieniu wszystkich byłych i obecnych członków Zarządu wręczył Przewodniczącej SKP okazały bukiet kwiatów i odśpiewano tradycyjne „Sto lat”. Centralnym wydarzeniem wieczoru było jednak dzielenie jubileuszowego tortu, poprzedzone obowiązkowym zdmuchnięciem 10 świec przez członków wszystkich dotychczasowych Zarządów. Wieczorem drugiego dnia odbyło się „ognisko” – pierwotnie zaplanowane „na żywo” w plenerze, jednak z powodu zimowej aury zorganizowano je w sali. Nie zabrakło obowiązkowego rekwizytu ogniskowego – gitary – na której po mistrzowsku grał mgr Stanisław Rogowski a piosenki, śpiewane przez wszystkich z ogromnym zaangażowaniem, przypomniały zebranych ich studenckie lata.

Liczne głosy uczestników konferencji – oficjalne i kularowe – oraz „postkonferencyjne” oceniły konferencję jako bardzo udaną i pożyteczną, o wielostronnej tematyce i niezapomnianej atmosferze, wyraźnie odmiennej od innych spotkań kartografów. Zarząd SKP przyjmuje te głosy z ogromną wdzięcznością i podziękowaniem, traktując je jako silny doping do dalszych działań na rzecz środowiska polskich kartografów.